

som vi mene, at det drejer sig om en Sag, der er af afgørende Betydning for Landets Vel, fastholde det saa længe, indtil det har vist sig, om Rigsdagen og om Befolkningen ville følge Regeringen, lytte til Regeringens Stemme i denne Sag, eller den ikke vil gøre det. Har det vist sig, at Rigsdagen ikke vil det, og efter et Valg, at den nye Rigsdag heller ikke vil det, at altsaa Befolkningen heller ikke vil det, saa viser sig Forskellen mellem den parlamentariske Regering og den ikke-parlamentariske Regering. Den ikke-parlamentariske Regering kan saa tænkes at sige: Nu vel, det er Landets Vel, det drejer sig om, det sætte vi over alle andre Hensyn, vi gennemføre Sagen alligevel. Det kan en parlamentarisk Regering ikke sige; den har kun det ene at sige i et saadant Tilfælde: Jeg har sagt, hvad jeg ansaa for Sandheden, jeg har hævdet det med al den Styrke, en Regering er i Stand til at hævde noget saadant med; I have ikke villet følge os, saa gaa vi. Det er det, denne Regering agter at gøre, det er det, den har anset det for ærligst og rigtigst at sige fra første Færd.

Det ærede Medlem henviste til, at der syntes at være en overordentlig Opløsning og Uro omkring i Landet, at der syntes at være Steder, hvor man rejste sig i Opposition mod Rigsdagsmænd af Regeringspartiet, og at der syntes at være Steder, hvor Partier, der ikke hørte til Regeringspartierne, støttede Kandidater, der stod paa Regeringens Opfattelse. Men ingen har kunnet være blind for, at under en Situation som den, vi befinde os i, vil det kunne komme til at foreligge saaledes, at Folk, tilhørende Partier udenfor Regeringspartierne, naar de have Valget mellem to Kandidater, to Venstrekandidater, hvoraf den ene hylder Regeringens Opfattelse, den anden hylder f. Eks. den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har, at de saa uden Hensyn til de politiske Forhold stemte paa den af dem, som stod nærmest ved deres egen Opfattelse af Forsvarssagen. Det kunde man ikke være blind for, at noget saadant vilde kunne komme til at foreligge. Vi have jo ogsaa paa et tidligere Tidspunkt i Nørresundbykredsen set, at man har paa en Maade rejst sig imod den Folketingsmand, som man i adskillige Omgange har været glad ved at vælge, nemlig et Medlem af Regeringen, Trafikministeren. Der har i den sidste Tid ytret sig Tendens til, at man ønskede et Skifte i modsat Retning i Kertemindekredsen —

jeg ved ikke, hvor meget det har paa sig, eller hvor megen Udsigt der er til, at det sker. Man maatte naturligvis være belavet paa, at noget saadant vilde finde Sted. Men derfra og til noget, som det ærede Medlem frygtede, Indgaaelse af nye politiske Alliancer og deslige, er der jo et meget stort Spring, et Spring, som Regeringen ikke ønsker at gøre og aldrig har ønsket at gøre. Og dertil stiledede jo netop den Udtalelse, jeg fremkom med; dertil stiledede ogsaa, antager jeg, den Udtalelse, det ærede Medlem fremkom med i Tim, at man skulde saa vidt muligt klare det for sine Meningsfæller Landet rundt, at om end vi ere uenige om et væsentligt Punkt, ere vi dog enige om saa mange væsentlige Punkter, at vi ikke burde give den fælles Modstander Sejren, og saa skulde vi ogsaa for den fremtidige politiske Udviklings Skyld og ikke mindst for Forsvarssagens Skyld, saa meget som det var muligt, se hen paa det, hvorom vi kunde enes, og ikke opslide os selv i indre Splid om det, hvorom vi var uenige.

For saa vidt ser jeg roligt paa Fremtiden, som jeg er overbevist om, at saaledes vil det i det lange Løb gaa. Jeg har ingen politisk Spøgelsefrygt; jeg har altid ment, at i al Politik skal man være Realiteternes Mand og se paa det, der ligger for. Det ærede Medlem, jeg vil ikke sige fremmanede et gammelt politisk Spøgelse, men gjorde en lille Gestus henad et saadant i Gaar, idet han talte om 1894, om den Situation, der da havde foreligget, og den Strid, der da førtes. Det var nu et politisk Spøgelse, og det bliver heller ikke andet, og jeg tror egentlig heller ikke, at det er det ærede Medlems Ønske at give det fornyet Kraft og fornyet Liv her. Nej, Realiteterne have forlængst manet det Spøgelse i Graven. De 3 Aar, der ere forløbne siden sidste Valg, have vist, at de to Grupper, paa hvilke Regeringen støtter sig, have kunnet arbejde sammen, man kan vel sige uden en eneste Mislyd, at de have kunnet løse de største politiske Opgaver sammen, løse dem vel at mærke efter en Valgkampagne, hvor vi i adskillige Kredse stod imod hinanden og ikke just sagde hinanden lutter Behageligheder, men den til Grund liggende Overensstemmelse i vore politiske Synsmaader var saa stærk, at den ganske overvandt de Misstemninger, der kunde være komne som Følge af denne Valgkampagne, saa vi blev i Stand til, som sagt, uden nogen Mislyd at gennemføre i Fællesskab nogle af de største Sager, som